

OGONISTY (2) *ai*

Oba o jasne.

sg m N ogonisty (1). ◇ f N ogonistå (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „ogon”; mający ogon (2) :

1. [Od znac. podstawowego: Ogonáty et ogonisty/ caudatus. *Volck* Ooo4v.]

2. Od znac. ‘ogon komety’ (1) :

Wyrażenie: »ogonista gwiazda« (1): Aconitae, Kometá/ álbo pozorzifita/ ogonista gwiazdá *Mącz* 2d.

3. Od znac. ‘tren u sukni’ (1) : Tákże bieret/ kornufás/ rąbeczek złoćisty/ Abo y ten *Hiszpáński* kozub ogonisty. *ZbylPrzyg* A3.

Cf **OGONATY, OGONIASTY, [OGONNY], OGONOWY**

KŁ